

Arrest

nr. 157 414 van 30 november 2015
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 april 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 september 2015.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

Uit bijkomende stukken overgemaakt door verweerder (cf. punt 2.4) blijkt dat verzoeker op 8 mei 2015 een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend in functie van zijn Belgisch minderjarig kind. Verzoeker werd te dien einde in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, wat hij ter terechtzitting bevestigt. Gelet op deze vaststelling, beschikt verzoeker niet langer over het wettelijk vereiste belang bij de vernietiging van de bevelscomponent van de bestreden beslissing. Een attest van immatriculatie is onverenigbaar met een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat dit bevel minstens als impliciet ingetrokken moet worden beschouwd (cf. RvS 28 mei 2014, nr. 10529 (c)).

Het beroep is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker op: *“Schending van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. Manifeste beoordelingsfout”*.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking van 2 september 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoeker richt op 18 september 2015 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 12 november 2015 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij volhardt in het verzoekschrift en wenst te benadrukken dat de zwangerschapsrust of – verlof alleszins slechts tijdelijk is. Zij meent dat - ook al kan de verwerende partij niet terecht bij werkgever - zij zich tot de betrokkene zelf kon wenden. De voorzitter duidt erop dat het argument mbt het tijdelijk karakter van de zwangerschapsrust of – verlof niet werd ontwikkeld. De verzoekende partij erkent dit. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking. Gelet op een aanvulling het van administratief dossier, duidt de voorzitter nog op een nieuwe aanvraag om een verblijfskaart als ouder van een Belgisch kind, dat gepaard gaat met de afgifte van een attest van immatriculatie. De verwerende partij noch de verzoekende partij hebben kennis van een beslissing inzake de nieuwe aanvraag. Gezien de vaststelling dat de verzoekende partij in het bezit is van een attest van immatriculatie, verklaart de verzoekende partij zich akkoord met de vaststelling van de voorzitter dat ze geen belang meer heeft bij de bevelscomponent van de huidige bestreden beslissing, aangezien die als impliciet ingetrokken moet beschouwd worden.”*

2.5 De Raad wijst erop dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift te remediëren of nieuwe argumenten naar voren te brengen. Voorts is verzoekers betoog dat verweerder zich tot betrokkene zelf kon wenden niet meer dan een herhaling van hetgeen werd opgeworpen in het verzoekschrift. Dit betoog brengt niets in tegen de inhoud van de beschikking, meer bepaald tegen de passage waarin wordt gesteld: *“Verder geeft verzoeker aan dat het verweerder toekwam bijkomende informatie op te vragen en meer specifiek contact op te nemen met verzoeker zelf of de uitkeringsinstelling aangaande het bedrag van de uitkering voor ouderschapsverlof. Hierbij merkt de Raad evenwel op dat op verweerder geen verplichting rust om bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken*

niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben (RvS 12 maart 2013, nr. 22.809). Bij de wijziging van de actuele situatie inzake de economische activiteiten van verzoekers partner, zoals in casu, kwam het dan ook aan verzoeker toe dit aan verweerder kenbaar te maken. Het enkele feit dat verweerder wel het initiatief heeft genomen te informeren bij de werkgever van de referentiepersoon – waartoe hij geenszins gehouden was dergelijks te doen – impliceert niet dat hierdoor een wettelijke verplichting zou ontstaan voor verweerder om nog aan bijkomende informatiegaring te doen, noch ontslaat dit verzoeker van zijn plicht om elke wijziging van de economische toestand van de referentiepersoon te melden aan verweerder.” Door verder louter te volharden in het verzoekschrift brengt verzoeker geen elementen aan die de inhoud van de beschikking aan het wankelen kunnen brengen. De inhoud van de beschikking blijft hierdoor overeind.

2.6. Het eerste en enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA